

Nar. Uden saadan Hjemmel kunde man nemlig ikke lade være at tage disse Gebyrer, om man end kunde estergive dem overfor Fattige, hvad der ogsaa ellers er almindelig Regel, og dette sit Udtryk i, at man foretog en Medsættelse af den Indtægtspost paa Finantsloven, som hidrører fra kollegiale og Departementsportler. Fra den Tid af har det altsaa været Regel, at der Intet betales for Konfirmation af Ægtepagter, selv om Ægtefællerne ere formuende, og selv om det er nok saa store Beløb, der dreier sig om. Dernæst vil jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til et Punkt, hvori den ærede sidste Taler vistnok har misforstaaet min Indvending mod Lovforslaget. Det, jeg indvendte mod § 2 sammenholdt med § 9, var dette — udtrykt paa en anden og maaste tydeligere Maade — at nu er det almindeligt, at naar en Kone indbringer i Ægtefælet f. Ex. en Kapital, en fast Eiendom eller Sligt, og man ønsker, den skal holdes udenfor Fællesskab, skal være hendes Særeie, bestemmes det i Ægtepagten, at denne Eiendom skal være hendes Særeie, og at Manden ikke skal kunne raade over den, men kun hun selv i Forbindelse med en Tilhynsværge. Det finder jeg er en meget heldig Bestemmelse, men dette kan ikke finde Sted efter Lovforslaget. Det var fra dette Synspunkt betragtet, jeg gjorde Indvending mod § 9. Det er ganske klart — jeg tror ikke, Noget kan tvivle derom — at dersom det ikke skal være tilladt at klausulere Ægtepagterne saaledes som for Tiden, som jeg her har nævnt, vil den gifte Kone blive meget prisgiven for, at Manden faar hende til at samtykke i, at han opbruger hendes Formue. Det er jo nemlig Noget, jeg vel blot behøver at erindre om, at Ægtepagterne kunne faae Konfirmation, ikke blot foraauidt de ikke indeholde fra de almindelige afvigende Bestemmelser om Særformueforholdet, men ogsaa naar de indeholde afvigende Bestemmelser om Raadighed og Myndighed til at raade over Godsset, saa at der altsaa ved Ægtepagt kan gives Konen Ret til at raade over sit Æget, enten alene eller med en Tilhynsværge, hvilket ellers ikke er den almindelige Lovgivning. Derfor er der ikke saa stor Forskjel praktisk talt paa, om man vil sige, at Konen er myndig, eller om man vil sige, hun er umyndig; thi naar man siger, at Konen er myndig, underforstaar man alligevel, at hun kan ikke være raadig over Fællesboet, det er Manden, der har Raadighed over det, og saa viser hendes Myndighed eller Mangel paa Myndighed sig i Virkeligheden saa godt som slet ikke. Først naar der ved Ægtepagt gjøres Afvigelser fra det sædvanlige, og der dannes Særeie

for Konen, kommer det praktisk frem i sine Virkninger, om hun skal anses for myndig eller umyndig; men da man ved Ægtepagt jo kan give hende Myndighed over hendes Æget, saa vil det atter her vise sig, at det kun bliver meget smaa og sine Forskjelligheder, enten man vil opstille det ene eller det andet Princip. Jeg veed ikke, om det er lykkedes mig at gjøre mig forstaaelig, men min Tankegang er den, at det, som staar i § 1, ikke er Hovedsagen i Lovforslaget.

Beth: Ja, det har jeg ganske vist forstaaet, men der indtræffer andre Tilfælde. Jeg har set saadanne Tilfælde — de ere ikke saa sjældne — at der er blevet tillagt en gift Kone ved Testament en vis Arv, en Sum Penge bestaaende af Obligationer, Kontanter, eller hvad det nu kan være, med den Bestemmelse i Testamentet, at det gaar ikke ind i Formueskæleskab, det skal være hendes Særeie. I saa Tilfælde tror jeg ikke feil i, at den bestaaende Retsspraxis er af den Bestaafenhed, at den siger: ja, men ikke desto mindre er hun ikke myndig, ikke raadig over det selv, hun skal have en Værge.

Justitsministeren (Nellemann): Det Tilfælde kan tænkes, men det forekommer vist meget sjældent; thi naar Noget ved Testamente eller Gæsbrev tillægger gift Kone f. Ex. en Pengesum, bestemmes der næsten altid i Forbindelse dermed, at den skal være baandlagt i Overformyndriet. Det at tillægge hende den som Særeie uden tillige at baandlægge den, er et meget sjældent Forhold, fordi Vedkommende i Reglen ikke naaer sin Hensigt derved.

Forslagsstilleren (Bajer): Jeg vilde gjerne tage Ordet allerede nu, fordi jeg frygter for, at det skal gaa flere følgende Talere, som det er gaaet adskillige af de foregaaende, nemlig at de have misforstaaet, hvad der er Forslagets Grundtanke, hvad der dannet dets egentlige Grundlag, idet de have fordybet sig alene i den første Del. Saaledes har den ærede Justitsminister aldeles ikke omtalt § 12, og det er jo i Grunden derpaa, det Hele hænger. Naar man gjennemlæser § 12, vil man se, at Lovforslaget gaar ud paa at indrømme den fuldstændigste Kontraktfrihed; men i Modsetning til, hvad der nu finder Sted, at man gjør Undtagelser, Afvigelser fra det fuldstændige Fællesskab, hvorved den gifte Kvinde aldeles er undergiven Mandens Bergemaal, d. v. s. er værgeløs under Manden, foreslaar Lovforslaget som Hovedregel, at Udgangspunktet skal være det fuldstændigste Særraad over